

Sygn. akt VIII AKa 329/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Piotr Bojarczuk (spr.)

Protokolant: Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora: Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2023 r.

sprawy K. K. urodz. (...) w W., syna J. i G. z domu H.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 07 czerwca 2023 r. sygn. akt V K 121/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 329/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 7 czerwca 2023 r. (sygn. akt V K 121/22)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:</p> <p>a) obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu całkowicie dowolnej, bez wymaganej zasady obiektywizmu, oceny materiału dowodowego i pominięciu okoliczności oraz dowodów przemawiających za tym, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego – P. P., co w konsekwencji spowodowało, błędne ustalenie, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa za art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy oskarżony swym działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.</p> <p>b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. polegające na błędnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

rozumowania ocenie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej – W. P. w zakresie w jakim wskazała ona, iż przy użyciu noża oskarżony dokonał uszkodzenia jej ciała, w sytuacji gdy zeznania pokrzywdzonej nie były ze sobą spójne z uwagi na zmianę ich treści w toku postępowania, a ponadto pozostają one w sprzeczności z logicznymi wyjaśnieniami oskarżonego.

c) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa w sytuacji, gdy przeprowadzenie ww. dowodu miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

d) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa w sytuacji, gdy przeprowadzenie ww. dowodu umożliwiłoby ustalenie czy oskarżony znajdował się w stanie wzburzenia.

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 15 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo, iż z zebranego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania przestępstwa oraz wezwał pogotowie do pokrzywdzonego.

ewentualnie,

3) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 15 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżony starał się zapobiec

	<p>skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego.</p> <p>4) rażąco surowość wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt I kary w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu, zachowanie oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego i sądowego oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają przekonanie, że wystarczające będzie orzeczenie kary w niższym wymiarze.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Niezależnie od wadliwości apelacji wywiedzionej w imieniu oskarżonego przez podmiot profesjonalny w obrocie prawnym, wskazać należy, że po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, okazała się ona bezzasadna.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd rozpoznający sprawę trafnie, tj. zgodnie ze wskazaniami płynącymi z art. 7 k.p.k. ocenił całokształt prawidłowo zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd meriti nie pominął żadnej okoliczności i żadnego dowodu przemawiającego na korzyść oskarżonego. Nie umknął uwadze Sądu odwoławczego fakt, że w rozpoznawanej apelacji na próżno szukać konkretnych okoliczności i dowodów, które to Sąd a quo miałby pominąć na szkodę oskarżonego. Stwierdza się zatem, że apelacja jest w tym zakresie bezzasadna w stopniu oczywistym i opiera się jedynie na bezprzedmiotowej polemice</p>		

skarżącego ze słusznymi ustaleniami wyrażonymi w pisemnych motywach wyroku. Co za tym idzie, zarzuty obrońcy stanowią jedynie wyraz niezadowolenia z treści zapadłego rozstrzygnięcia. Co więcej, skarżący nie wskazał jak podnoszone rozbieżności w zeznaniach świadków dotyczące detali zdarzenia, miałyby wpłynąć na ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom statuowanym w art. 7 k.p.k., jak również nie zdołał wykazać, że oceny, wnioski i konkluzje poczynione przez Sąd meriti są chybione oraz, że w konsekwencji doprowadziły do wadliwego ustalenia stanu faktycznego w sprawie. W szczególności słuszenie nadano przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej W. P.. Pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uznany za przydatny do poczynienia rzeczywistych ustaleń faktycznych ściśle korelował z tymi depozycjami. Nie ulega wątpliwości, że na przestępcze zachowanie oskarżonego złożyło się również zranienie pokrzywdzonej W. P. w dłoń, co zostało z resztą szczegółowo opisano w opinii biegłego sądowego oraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Rzeczona opinia jest rzeczowa, jasna, pełna i odpowiada wymogom prawa. Zawiera istotne elementy z punktu widzenia przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej w tym rodzaj obrażeń i ich konsekwencje, włącznie z oznaczeniem okresu rekonwalescencji.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania zasady in dubio pro reo zawartej w art. 5 § 2 k.p.k., bowiem nie pojawiły się nieusuwalne wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść K. K.. Zgodnie z

niekwestionowanym orzecznictwem i stanowiskiem wyrażonym w dorobku doktryny, wskazany wyżej przepis nie odnosi się do wątpliwości stron postępowania lub ich pełnomocników, lecz o wątpliwości, które Sąd rozpoznający sprawę powziął, lub winien był powziąć. Niniejsza sprawa została wszechstronnie zbadana. Materiał dowodowy pozwolił na wyjaśnienie wszystkich przedmiotowo i podmiotowo istotnych elementów sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do słusznego uznania sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.

Niezasadne okazały się również zarzuty obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., co zdaje się ostatecznie dostrzegać sam skarżący, który nie wniósł o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłego neurologa i psychologa. Oczywistym jest, że jednym z obowiązków Sądu rozpoznającego sprawę jest dążenie do ustalenia prawdy, m.in. poprzez podejmowanie inicjatywy dowodowej z urzędu, przy czym zaznacza się, że zgodnie z dobrą praktyką jak również z przepisami prawa, rolą i obowiązkiem zawodowego pełnomocnika jest czuwanie nad prawidłowym przebiegiem procesu przejawiającego się także składaniem stosownych wniosków dowodowych na każdym etapie postępowania. Niezależnie od powyższego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że wszelkie okoliczności dotyczące stanu psychicznego oskarżonego zostały wyjaśnione i nie wymagały dalszego dowodzenia. Tym samym, powołanie biegłych neurologa i psychologa zmierzałoby do bezzasadnego wydłużenia czasu trwania postępowania, stałoby

wbrew zasadzie ekonomii procesu karnego oraz przeczyłoby zasadzie kumulacji materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny wielokrotnie wskazywał w licznych judykatach, że nie można w kwestiach niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie prowadzić w nieskończoność postępowania dowodowego, czy dowolnie dopuszczać dowody zgodnie z wolą każdego z uczestników postępowania. Taki tryb procedowania byłby zaprzeczeniem istoty procesu karnego. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2022 r. sygn. akt II AKa 262/20; LEX 3460891 i in.).

Na marginesie wskazać należy, że obrońca w uzasadnieniu zarzutu obrazy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazywał na niejasność i niepełność dopuszczonych opinii biegłych. Przypomina się zatem, że nie może dojść do uchybienia normie zawartej w art. 170 k.p.k. w sytuacji, gdy kwestionowana jest wydana w sprawie opinia z zarzutem, co do jej niejasności i niepełności. Materię wydania opinii uzupełniającej lub też nowej opinii, jeżeli dotychczasowa ekspertyza jest niepełna lub niejasna czy też wewnętrznie sprzeczna, reguluje kompleksowo art. 201 k.p.k. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2022 r.; sygn. akt 218/22; LEX 3449702).

W odniesieniu do zarzutów obrazy art. 15 § 1 k.k. to również nie mogły one zostać uznane za zasadne, bowiem wykładnia wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego zaprezentowana w rozpoznawanej skardze jest wadliwa i niezgodna z powszechnie przyjętą linią. Instytucja czynnego żalu

nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania, bowiem nie można przyjąć, że oskarżony K. K. dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego w rozumieniu art. 15 § 1 k.k.. Czynności ratunkowe w postaci wezwania karetki pogotowienia do pokrzywdzonego zostały podjęte następczo po ataku na życie pokrzywdzonego. Innymi słowy, oskarżony kilkukrotnie ugodził nożem ofiarę (w tym w plecy), po czym udał się do kuchni, gdzie obmył nóż stanowiąc przedmiot służący do zamachu i następnie zadzwonił po pomoc. Zastosowanie przepisu art. 15 § 1 k.k. można by ewentualnie rozważać w przypadku gdy po pierwszym ugodzeniu nożem pokrzywdzonego, oskarżony zaniechałby dalszych czynności sprawczych, i, na przykład, opatrzył ofiarę i zadzwonił po pomoc, tj. powziął szereg działań zmierzających bezpośrednio do niewystąpienia założonego celu w tym w szczególności zaniechał dalszego godzenia pokrzywdzonego nożem. W realiach niniejszej sprawy, działanie oskarżonego było intencjonalne, a co najmniej należy przyjąć istnienie zamiaru ewentualnego, bowiem rozmiar noża służącego do popełnienia przestępstwa, lokalizacja i głębokość ran oraz ich ilość nie przemawiają za przyjęciem, że oskarżony odstąpił dobrowolnie od dokonania przestępstwa mu zarzucanego. Na uwagę zasługuje również fakt, że osoby postronnie uczestniczące w inkryminowanym zdarzeniu próbowały powstrzymać K. K., a w wyniku tych działań jedna z osób (W. P.) została ugodzona w dłoń. Z akt sprawy wynika, że na miejscu zdarzenia powstała wrzawa i osoby uczestniczące wzywały K. K. do zaniechania dalszych działań, które to mimo

wszystko podjął. Sąd Apelacyjny nie dostrzega zasadności przyjęcia bezkarności usiłowania zabójstwa w niniejszej sprawie bowiem w przedmiotowym postępowaniu usiłowanie popełnienia czynu z art. 148 k.k. doszło do fazy ukończonej (usiłowanie ukończone), zaś o dobrowolnym odstąpieniu od usiłowania można mówić tylko wówczas, gdy sprawca dobrowolnie zaniechał popełnienia czynu zabronionego w fazie usiłowania nieukończonego. Usiłowaniem nieukończonym jest zaś faza w której sprawca nie osiągnął wszystkich czynności prowadzących do realizacji znamion czynu zabronionego. W świetle treści zawartej w dokumentacji medycznej i opinii sądowo-lekarskiej, nie sposób stwierdzić, że K. K. nie osiągnął wszystkich zamierzonych czynności zmierzających do dokonania zabójstwa P. P..

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może być również mowy o zastosowaniu dobrodziejstwa płynącego z art. 15 § 2 k.k., albowiem nie sposób przyjąć, że samo wezwanie karetki pogotowia stanowiło wyraz podjęcia dobrowolnego starania się zapobieżeniu skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego. Rozważanie zastosowania przepisu art. 15 § 2 k.k. w niniejszej sprawie miałoby miejsce w przypadku, gdyby oskarżony podjął działania takie jak opatrzenie pokrzywdzonego w celu zabezpieczenia jego zdrowia i życia do momentu przyjazdu karetki, zaś po inkryminowanym zdarzeniu oskarżony udał się do kuchni gdzie umył zakrwawiony nóż i opuścił

mieszkanie nie interesując się losem pokrzywdzonego P. P..

Zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej również nie zasługiwał na uwzględnienie i uznać go należy za bezzasadny w stopniu oczywistym. Wskazuje się bowiem, że kary jednostkowe oscylują w dolnych granicach ustawowe zagrożenia, zaś kara łączna orzeczonej zaskarżonym wyrokiem została miarkowana z uwzględnieniem zasady asperacji ukierunkowanej na absorpcję. Niewspółmierność, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 marca 2023 r. sygn. akt II AKa 459/21; LEX 3519524).

W niniejszej sprawie Sąd rozpoznający sprawę wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary nakreślone w art. 53 k.k. czego wyrazem jest treść pisemnych motywów kontrolowanego orzeczenia. Społeczna szkodliwość czynów została ustalona w oparciu o kwantyfikatory z art. 115 § 2 k.k. Jednocześnie Sąd Okręgowy słusznie nie dostrzegł przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej kary. Tak kary jednostkowe jak i kara łączna

<p>winny spełnić swe cele. W ocenie Sądu Apelacyjnego są to kary proporcjonalne. Przeciwnie twierdzenia obrońcy nie zasługują na aprobatę.</p> <p>Reasumując, Sąd wydał rozstrzygnięcie słuszne, pozbawione cech dyskwalifikujących kontrolowany wyrok jako sprawiedliwy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 przez dokonanie zmiany kwalifikacji czynu określonego w pkt I jako czynu z art. 157 § 1 k.k. i za to wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, 2. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punkt 2 przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt II czynu, 3. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, 4. w przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu w pkt 1 kary jednostkowej 8 lat pozbawienia wolności oraz w pkt 3 kary łącznej 8 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności i wymierzenie kary jednostkowej i łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do postulowanej zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	NIE DOTYCZY
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
NIE DOTYCZY	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 7 czerwca 2023 r. (sygn. akt V K 121/22) w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie potwierdził zasadności zarzutów objętych skargą obrońcy. Nie dostrzeżono również okoliczności podlegających zbadaniu i uwzględnieniu z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
NIE DOTYCZY	

Zwięźle o powodach zmiany	
NIE DOTYCZY	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	NIE DOTYCZY	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
NIE DOTYCZY		
4.1.	NIE DOTYCZY	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
NIE DOTYCZY		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, albowiem ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 7 czerwca 2023 r. (sygn. akt V K 121/22) w całości.	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana